

20 maart 2002

NR. 5. (01/23) ONTBINDING VAN ARBEIDSOVEREENKOMST VAN DIRECTEUR. SALARISVERHOOGING INGEVOLGE DE CAO. VERGOEDING INEENS. OBU-REGELING.

Het salaris dient volgens artikel 6, lid 2, van de arbeidsovereenkomst verhoogd te worden volgens de CAO; het enkele feit dat een aantal malen ad hoc het salaris volgens de richtlijnen van de NVZD is aangepast neemt niet weg dat het salaris in beginsel volgens de arbeidsovereenkomst wordt verhoogd.

Het Scheidsgerecht acht een verandering van omstandigheden aanwezig die tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst moet leiden. Niet alleen is de situatie na het aantreden van de interim directeur zo zeer gewijzigd dat er voor een hervatting van zijn werkzaamheden door verweerder geen plaats meer is, maar ook kan mede aan verweerder verweten worden dat de situatie is ontstaan die tot de conclusie en aanbevelingen in het Inspectierapport hebben geleid. Ook aan eiseres is het ontstaan van de veranderingen in omstandigheden die aanleiding zijn tot de ontbinding van de arbeidsovereenkomst te wijten. De Raad van Toezicht is klaarblijkelijk weinig voortvarend geweest met betrekking tot het toezicht op de implementatie van de in 1994 uitgebrachte rapporten. Er zijn geen verslagen van functionerings- en/of beoordelingsgesprekken met verweerder; er is niet gebleken van kritiek van de Raad van Toezicht op het functioneren en het beleid van verweerder gedurende vele jaren.

De aanmerkelijke financiële gevolgen van de ontbinding dienen in redelijkheid niet geheel voor zijn rekening te komen. Hierbij wordt rekening gehouden met het langdurige dienstverband en de leeftijd van verweerder. Verweerder zal gebruik maken van de OBU-regeling. Verweerder zal, naar hij onweersproken heeft gesteld, minder pensioenrechten opbouwen dan wanneer hij tot het bereiken van de 65-jarige leeftijd zijn functie was blijven uitoefenen. De OBU-regeling zal hem een geringer inkomen verschaffen dan hij bij voortzetting van het dienstverband zou verwerven. Het Scheidsgerecht ziet echter geen grond alle inkomens- en pensioenderving voor rekening van eiseres te brengen omdat aan beide partijen een verwijt kan worden gemaakt. Bovendien heeft verweerder tot het tijdstip van de ontbinding recht op doorbetaling van zijn salaris. Naar billijkheid wordt de vergoeding bepaald op € 215.000,-. Het Scheidsgerecht ziet geen grond aanwezig om een gedeelte van de vergoeding aan te merken als vergoeding van immateriële schade.

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 01/23

Arbitraal vonnis in de zaak van:

DE STICHTING A
gevestigd te Z,
eiseres,
gemachtigde: mr. R.J. Voorink,

tegen

B₂
wonende te Y,
verweerder,
gemachtigde: mr. T.B. Vandeginste.

1 De procesgang

- 1.1 Eiseres heeft bij memorie van eis het Scheidsgerecht verzocht de tussen haar en verweerder bestaande arbeidsovereenkomst te ontbinden per eerst mogelijke datum wegens gewichtige redenen, primair bestaande in uitdrukkelijk aan verweerder te (ver)wijten dringende redenen, subsidiair in veranderingen in de omstandigheden, een en ander kosten rechtens.

- 1.2 Verweerder heeft bij verweerschrift verweer gevoerd, het Scheidsgerecht verzocht de door eiseres verzochte ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens dringende redenen af te wijzen, zich gerefereerd aan het oordeel van het Scheidsgerecht over de subsidiair verzochte ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens veranderingen in de omstandigheden en verzocht om, indien tot ontbinding van zijn arbeidsovereenkomst wordt overgegaan, aan hem een vergoeding ten bedrage van f 1.340.000,- toe te kennen ten laste van en te betalen door eiseres.
- 1.3 Beide partijen hebben een groot aantal producties overgelegd en aan het Scheidsgerecht toegezonden.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaats gevonden te Utrecht op 4 februari 2002. Daarbij waren aanwezig van de zijde van eiseres de heer C, algemeen directeur ad interim, en de gemachtigde. Verweerder is verschenen met zijn gemachtigde en zijn echtgenote. Tevens heeft verweerder bij de behandeling meegebracht de heren D, algemeen directeur van de E-stichting te X, en F, oud voorzitter van de Raad van Toezicht als informanten. De gemachtigden hebben de standpunten pleitbaar aan de hand van overgelegde pleitnotities.

2 De samenvatting van het geschil

- 2.1 Verweerder, geboren op 00 00 0000, is sinds 1 februari 1978 krachtens arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd in dienst van eiseres en haar rechtsvoorgangster in de functie van algemeen directeur tegen een salaris, volgens opgave van eiseres, van laatstelijk f 18.149,- bruto per maand, te vermeerderen met 8% vakantietoelagen en bijkomende emolumenten. Verweerder stelt dat het salaris inmiddels dient te zijn verhoogd overeenkomstig de richtlijnen van de NVZD; eiseres meent daartegenover dat een verhoging dient plaats te vinden overeenkomstig de CAO.
- 2.2 Op 24 februari 1994 werd een evaluatie rapport "evaluatieonderzoek A" (het "G-advies", productie 3 bij memorie van eis) uitgebracht door G Advies, gevolgd door het verslag van het inter-institutionele gesprek met Kliniek A in oktober 1994 (rapport "H-team", productie 4 bij memorie van eis). In december rapporteert de Inspectie voor de Gezondheidszorg naar aanleiding van het algemeen toezicht bezoek op 29 november 2000 aan A "Inspectierapport", (productie 5 bij memorie van eis). Op 22 oktober 2001 verschijnt een notitie financieel wanbeleid van de hand van de heer C (productie 10 bij memorie van eis).
- 2.3 Met name op grond van de constatering in de onder 2.2 genoemde stukken concludeert eiseres dat verweerder zijn taken en bevoegdheden niet naar behoren heeft uitgevoerd. Uit het laatst genoemde stuk concludeert eiseres bovendien dat verweerder in de laatste jaren bewust en stelselmatig onjuiste gegevens aan het Ministerie heeft verstrekt en doordien valsheid in geschrifte heeft gepleegd teneinde daardoor over aan A niet toekomende financiële middelen te kunnen beschikken.
- 2.4 Per 1 juli 1999 werd de heer I benoemd als opvolger van de afgetreden medisch directeur. Van begin september 1999 tot februari 2000 is verweerder wegens ziekte niet werkzaam geweest en heeft de heer I zijn functie waargenomen. Tussen beide directeuren is verschil van inzicht ontstaan omtrent de wijze en het tempo van de veranderingen in de organisatie. Bij faxbericht van 13 november 2000 heeft de heer I bij verweerder er op aangedrongen zijn functie van algemeen directeur op te geven en hem voorts meegedeeld dat, mocht verweerder voor de vergadering van de Raad van Toezicht van 22 november 2000 besluiten algemeen directeur te willen blijven, hij (I) aan de Raad kenbaar zou maken zo spoedig mogelijk om te zien naar een andere baan. Nadat in de vergadering van de Raad van Toezicht van 22 november 2000 met beide directeuren afzonderlijk was overlegd is afgesproken dat er op korte termijn een extra vergadering van de Raad van Toezicht zou komen en dat de heer I zich tot zolang ziek zou melden. In de vergadering van 20 december 2000 van de Raad van Toezicht is besloten met ingang van 21 december 2000 verweerder uit zijn functie ontheffen en op non-actief te stellen en de heer I per gelijke datum aan te stellen als algemeen directeur.

- 2.5 De arbeidsverhouding tussen eiseres en de heer I is in februari 2001 beëindigd. De heer C, als algemeen directeur ad interim aangetrokken, is begin maart 2001 met zijn werkzaamheden begonnen.
- 2.6 Verweerder bestrijdt dat hij nalatig is geweest in het uitvoering geven aan de aanbevelingen uit de bovengenoemde rapporten en dat hij het Ministerie valselijk heeft voorgelicht. Voorts stelt hij inkomensverlies, pensioenschade en immateriële schade te lijden.

3 De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht om in dit geschil bij arbitraal vonnis te beslissen vloeit voort uit het bepaalde in artikel 19 lid 1 van de arbeidsovereenkomst en het arbitragereglement van het Scheidsgerecht.

4 De beoordeling van het geschil

- 4.1 Het salaris van verweerder dient volgens artikel 6, lid 2, van de arbeidsovereenkomst verhoogd te worden volgens de CAO; het enkele feit dat, zoals de heer F heeft verklaard, een aantal malen ad hoc het salaris volgens de richtlijnen van de NVZD is aangepast neemt niet weg dat het salaris in beginsel volgens de arbeidsovereenkomst wordt verhoogd. Het Scheidsgerecht zal er daarom in zijn uitspraak van uitgaan dat het salaris inmiddels overeenkomstig de CAO is aangepast.
- 4.2 Enkel op grond van de notitie financieel wanbeleid kan het Scheidsgerecht niet tot de conclusie komen dat er een dringende reden is voor de ontbinding van de arbeidsovereenkomst, met name doordat verweerder het Ministerie valselijk zou hebben voorgelicht. De schriftelijke verklaring van de heer D, zoals door hem bij de mondelinge behandeling toegelicht, laat zien dat het om voorlopige opgaven ging in het kader van een nieuw financieringssysteem, dat nog niet volledig was uitgebalanceerd; daarbij handelde verweerder niet anders dan zijn collegae van andere klinieken. Dat verweerder had behoren te anticiperen op nieuw financieringsbeleid, zoals de heer C naar voren heeft gebracht, brengt niet mee dat er sprake is van valsheid in geschrifte. Het Scheidsgerecht verwierpt daarom de verwijten van eiseres die de dringende reden ondersteunen.
- 4.3 Wel acht het Scheidsgerecht een verandering van omstandigheden aanwezig die tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst moet leiden. Niet alleen is de situatie na het aantreden van de interim directeur zozeer gewijzigd dat er voor een hervatting van zijn werkzaamheden door verweerder geen plaats meer is, maar ook kan mede aan verweerder verweten worden dat de situatie is ontstaan die tot de conclusie en aanbevelingen in het Inspectierapport hebben geleid. Zowel het "G-advies", het Rapport "H-team" als het Inspectierapport maken gewag van ernstige problemen in de organisatie en met name in de sturing daarvan en de stijl van leiding geven. In een lange periode is het klaarblijkelijk de directie, en dus verweerder, niet gelukt de organisatie op orde te krijgen. Het Inspectierapport concludeert dat de instelling in ernstige problemen verkeert.
- 4.4 Ook aan eiseres is het ontstaan van de veranderingen in omstandigheden die aanleiding zijn tot de ontbinding van de arbeidsovereenkomst te wijten. De Raad van Toezicht is klaarblijkelijk weinig voortvarend geweest met betrekking tot het toezicht op de implementatie van de in 1994 uitgebrachte rapporten. Er zijn geen verslagen van functionerings- en/of beoordelingsgesprekken met verweerder; er is niet gebleken van kritiek van de Raad van Toezicht op het functioneren en het beleid van verweerder gedurende vele jaren.
- 4.5 De arbeidsovereenkomst met verweerder dient derhalve te worden ontbonden. Het Scheidsgerecht bepaalt de datum van ontbinding op 1 mei 2002.
- 4.6 Het overwogene onder 4.4 brengt met zich mee dat de aanmerkelijke financiële gevolgen van de ontbinding in redelijkheid niet geheel voor zijn rekening dienen te komen. Hierbij wordt rekening gehouden met het langdurige dienstverband en de leeftijd van verweerder. Verweerder zal gebruik maken van de OBU-regeling. Verweerder zal, naar hij onweersproken heeft gesteld, minder pensioenrechten opbouwen dan wanneer hij tot het bereiken van de 65-jarige leeftijd zijn

functie was blijven uitoefenen. De OBU-regeling zal hem een geringer inkomen verschaffen dan hij bij voortzetting van het dienstverband zou verwerven. Het Scheidsgerecht ziet echter geen grond alle inkomens- en pensioenderving voor rekening van eiseres te brengen omdat aan beide partijen een verwijt kan worden gemaakt. Bovendien heeft verweerder tot het tijdstip van de ontbinding recht op doorbetaling van zijn salaris. Naar billijkheid wordt de vergoeding bepaald op €215.000,-. Het Scheidsgerecht ziet geen grond aanwezig om een gedeelte van de vergoeding aan te merken als vergoeding van immateriële schade.

5 De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het volgende arbitrale vonnis:

- 5.1 De arbeidsovereenkomst tussen partijen wordt ontbonden per 1 mei 2002.
- 5.2 Eiseres dient aan verweerder een vergoeding te betalen van €215.000,-.
- 5.3 Eiseres heeft de gelegenheid binnen twee weken na de datum van dit vonnis haar vordering in te trekken. Indien eiseres haar vordering intrekt wordt slechts de beslissing onder 5.4 gehandhaafd.
- 5.4 De kosten van het Scheidsgerecht, begroot op €4.486,-, komen voor rekening van eiseres en zullen worden verrekend met het voorschot overigens zullen partijen ieder haar eigen kosten dragen. Indien eiseres haar vordering intrekt dient zij echter met een bedrag van € 3.000,- bij te dragen in de kosten van rechtsbijstand van verweerder.
- 5.5 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Aldus gewezen te Utrecht op 20 maart 2002 door prof. mr. T.A.W. Sterk, voorzitter, drs. D.H. den Blaauwen en drs. E. van der Zwaan, arbiters, met bijstand van mr. A.T.B. de Vries, griffier.